

halda, at hetta er ein góð íløga. Tey kunnu jú hyggja aftur á tíðina við smábørnum, og síggja hvat er av týðningi í lívinum, sigur hon.

Skal lítið til at stimbra børn

Í námsfrøðini verður dentur millum annað lagdur á at stimbra bæði mál, rørslu, sansir og sosialisering, og tað verður ofta tikið til, at tað í høvuðsheitinum er á stovni, at børnini verða stimbrað á hesum økjum, sum námsfrøðingar hava servitan í. Spurd um hon hugsar um, at Trygvi eisini skal mennast á sama hátt sum onnur javngomul børn, ið eru á stovni sigur Victoria, at tað eru ávisar avbjóðingar, ið fylgja við sum heimagangandi mamma.

– Eg hugsar ikki um, at eg má stimbra Trygva alla tíðina, men heldur brúki eg vit og skil. Vit luttaka og liva eitt vanligt lív og snakka við hvønn annan. Eitt barn, sum verður snakkað við, lærir at snakka, sigur hon.

– Slíkar viðmerkingar um manglandi stimbran ella sosiala tillaging koma av mangandi vitan. Eg varð til dømis einaferð spurd, um børn, ið eru heima, ikki bara hugsa um seg sjálvi og ikki duga at bíða eftir øðrum, flennir hon.

– Hetta er slíkt, sum tey eisini kunnu læra heima, tí ofta bíðar Trygvi eftir mær, og eg haldi altso ikki, at børn verða illa fyri sosialt, tí tey ikki eru á stovni. Man kann eisini venda tí og siga, at á stovni skulu tey ofta bíða eftir og kappast um uppmerksemi hjá tí vaksna, sigur hon.

Tó so heldur hon, at tað er torførast at nøkta sín egna sosiala tør, tá hon meginpartin av tíðini er saman við Trygva. Tá er umráðandi at gera sítt til, at leita upp aðrar mammur, sum eisini eru heima.

– Vit finna hvørja aðra, og fleiri vinabond eru knýtt á hendan hátt, sigur hon.

Familjan er nokk

Victoria verður ofta spurd, nær Trygvi fer á stovn, ella nær hon fer undir útbúgving ella til arbeiðis aftur.

–Tað er slett ikki tað, sum er mest umráðandi í okkara familju. Ein yrkisleið er als ikki í mínum høvdi júst nú, tí nú raðfesti eg hetta. Vit vita ikki, hvussu langa tíð vit hava við okkara børnum. Tey eldru siga øll, at tað gongur so skjótt. So hví ikki raðfesta at vera saman við teimum, spyr hon.

–Tað er harmiligt, at familjan ikki er nokk, og at tann bygningshátturin ikki er nóg góður, tá foreldrini vísa barninum, hvussu lívið gongur fyri seg, sigur hon umhugsin.

Hon heldur, at vit í dagsins samfelagi hava alt ov nógv um at vera, og tí raðfesta vit ikki tíð saman við børnunum. Heldur hugsa vit um kvalitetstíð, vikuskiftishugna og ferjur. Tíðin, tá

vit einki gera er eisini umráðandi og skapar eitt tilknýti, sum ikki kemst av ongum.

– Tað verður eitt sindur Instagramsligt. Eg haldi heldur, at allar løtur telja og ikki bert, tá vit endiliga eru tøk, sigur Victoria Neshamar.

Gongur alt gott, so verða tey trý til fyra í mai mánaða næsta ár. Victoria hevur ongar ætlanir um, at Trygvi ella litla barnið, sum er á veg skulu ansast av nøkrum øðrum enn henni.

–Vit hava lagt lívið fíggjarliga til rættis soleiðis, at tað ber til og vit gerauttan iva á sama hátt næstu ferð, sigur hon.

Samfelagið átti at gjørt tað lættari

Dagsins samfelag leggur upp til, at bæði foreldrini fara til ar-

Eg eri glað fyri, at eg eri nøgd við lívsháttin hjá okkum. Tá ein finnur útav, hvussu dýrabart tað er at hava tíð til barnið hvønn dag, vil man ikki býta tað um við eina ferð til París

beiðis, og at børnini fara á stovn. Fyri nøkrum mánaðum síðani varð nógv tosað um ætlanirnar hjá nýggju samgonguni um at kommunur skulu fáa heimild til at geva foreldrum, sum ikki hava børn í ansing pengarnar útgoldnar, sum plássíð á dagstovninum annars kostar kommununi.

Ætlanin hjá nýggju samgonguni um at lata pengarnar fylgja barninum fekk tó kaldliga móttøku í størsta andstøðuflokkinum, Javnaðarflokkinum. Millum annað varð sagt, at ætlanirnar hjá samgonguni eru ræðandi, og vandi er fyri, at stóra námsfrøðiliga arbeiðið, sum fakk fólk hava bygt upp gjøgnum áratíggju, nú er fyri bakkasti.

Victoria Neshamar hevur fyrr tosað alment ímóti slíkum

hugburði, og hon er ikki í iva, tá hon sigur, at slíkar viðmerkingar elva til, at foreldur missa álit á, at tey megna at ansa eftir sínum egnu børnum.

– So fær man tann hugburðin, at námsfrøðingar eru best fyri barnið. Og hóast námsfrøðingar læra nógv í útbúgving síni og óivað duga væl til arbeiðis, so eru tey ikki mamma og babba og kunnu ongantíð knýta sama band við barnið, sum eitt foreldur ger, staðfestir hon.

Í miðal kostar tað einar 90.000 krónur um árið at hava eitt barn í kommunalari ansing. Foreldrini rinda einar 20.000 krónur um árið í miðal og kommunurnar rinda einar 70.000 krónur um árið.

Victoria heldur ikki, at tað almenna eigur at taka serliga hond um tey, sum velja arbeiðsmarknaðin frá, tí tey vilja hava børnini heima. Men hon skilur heldur ikki, tá fólk siga, at um hon velur at vera heima, so skal hon eiga allan kostnaðin sjálv.

–Eg kundi gott hugsað mær at goldi minni í skatti, so eg ikki rindi fyri barnaansingartilboð, sum eg ikki brúki sjálv, sigur hon, og greiðir frá, at tey sum hjún eisini hava goldið fyri Glasir og aðrar almennar íløgur og luksus lutir, sum hon kallar oyðsl. Tað almenna átti tó at hugsað nógv meir um sparingar, so tað var pláss til at raðfesta børnini.

Hon veit væl, at avgerðin, ið hon og Karstin hava tikið bæði er umstrídd og virð. Tað eru eisini fleiri, ið kundu hugsað sær at tikið somu avgerð, men sum ikki fáa tað at hanga saman fíggjarliga við eini inntøku.

– Eg var jú bert 20 ár, tá eg varð mamma, og ein fyrimunur var, at eg ikki hevði lagt lívið gjølla til rættis. Eg var ikki mitt í eini yrkisleið og hevði ikki stórt húsalán, og tí fekk eg gjørt hesar raðfestingarnar, sigur hon umhugsin.

–Eg dugi ikki at koma við einum boði, sum hevði gjørt tað lættari hjá fleiri at tikið somu averð sum vit, og sum samstundis ikki hevði havt fíggjarligar avleiðingar fyri landið. Vit hava kempað fyri at koma har, sum vit eru, og hevði eg fingið okkurt av hesum til gávis, ja so hevði eg óivað eisini havt minni hug til at gjørt broytingar, sigur hon.

– Tað er umráðandi, at man ikki bíðar, til politikarar og landið gera okkurt. Vit eiga børnini, tey eru lítil nú, og tí er tað er nú, vit mugu handla. Tað eru nógvir mátar at gera tað uppá. Alt snýr seg tó um, hvat er viktigt í okkara lívi. Øll foreldur elska síni børn, men vit vilja eisini eiga nógvar pengar, ferðast, byggja óneyðuga stór og dýr hús og vilja ikki seta okkum sjálvi til viks. Vit eru eitt sindur vilst frá tí, sum er umráðandi, staðfestir unga mamman umhugsin men tó so sera sannførd.